

Гільє

Усе почалося того дня, коли сеньйорита Соня дещо запитала. З вікна виднілося дуже велике жовте сонце й листя пальм, що своїми руками нагадували про те, як тато рано-вранці на вході до школи махає мені рукою: «Бувай». Але тепер зима, тож він одягає зелені рукавиці.

Сеньйорита Соня підвелася з-за столу — найбільшого в класі, щоб усім було зрозуміло, що він учительський. Вона кілька разів плескала в долоні, й у повітря здійнявся крейдяний пил. Учителька трохи прокашлялася. Назія каже, що це від крейди: в горлі дере, наче від сипкого печива, тож слина висихає, і якщо не вип'єш води, то виблюєш.

— Діти, перш ніж підете на перерву, дайте відповідь на одне запитання, — сказала сеньйорита Соня. Потім розвернулася до дошки, взяла шматок червоної крейди та великими літерами написала: КИМ Я ХОЧУ СТАТИ, КОЛИ ВИРОСТУ.

Ми відразу почали піднімати руки. Навіть Хав'єр Агілар дуже швидко махав однією рукою (другої не мав ще від народження). Вчителька спершу раз хитнула головою, а потім ще кілька разів (мабуть, понад п'ять).

— По черзі, діти.

Ми почали з першого ряду, і все продовжилось аж до останнього, де сиджу я. Сеньйорита Соня записувала відповіді.

Троє футболістів «Барселони», двоє — «Мадриду», один «Манчестер» та один Іньеста.

Шість Рафаелів Надалів.

Дві топ-моделі.

Одна принцеса (Назія).

Один заможний лікар.

Три Бейонсе.

Один Бетмен.

Один пілот космічного корабля з відеоігор.

Двоє президентів цілого світу (близнюки Росон).

Одна телезірка нічного шоу.

Одна ветеринарка, яка лікуватиме великих собак.

Одна переможниця конкурсу «Голос Діти».

Один олімпійський чемпіон світу.

Коли черга дійшла до мене, Матео Нарваес відригнув. Усі зареготали, але відразу замовкли, адже вчительці зовсім не подобаються ні отакі відригування, ані пукання. Сеньйорита Соня похитала головою і двічі промовила: «Ш-ш-ш-ш, Матео».

А потім глянула на мене.

— Гільермо?

Назія штовхнула мене ліктем, затулила личко руками й розсміялася. Вона завжди затуляє обличчя і каже, буцімто в Пакистані дівчаткам не дозволено широко розтуляти рота й голосно сміються, інакше батьки гніватимуться.

— Я... Я хотів би стати Мері Поппінс, — відповів я.

Учителька приклала руку собі до горла. Мені здалося, що вона застудилася, але не встиг запитати, чи їй не болить.

Пролунав дзвінок, ми всі почали діставати з рюкзаків бутерброди й уже збиралися вийти удворик.

— Гільермо, будь такий ласкавий, залишся на хвилинку, — сказала сеньйорита Соня. І потім додала: — Усі інші можуть виходити.

Коли всі вийшли, вона підійшла до моєї парти та сіла на місце Артура Саласара, який ще від Різдва не приходив до школи. Одного

дня ми були на екскурсії в музеї, де зберігається багато планет. Саме там Артуро впав зі сходів, вломив одну ногу, два пальці й вибив собі п'ять зубів.

— Ну що ж, Гільермо, розкажи-но мені більше про те, чому ти хотів би стати Мері Поппінс, коли виростеш... — мовила вчителька.

Я нічого не відповів, бо Назія, яка частенько сидить біля своєї мами за касою супермаркету та багато знає про старших людей, казала мені: «Коли клієнти ось так замовкають наприкінці, значить, ще не все сказали й треба зачекати».

— Ти не хотів би стати... кимось іншим? — запитала вчителька й торкнулася родимки в кутику вуст.

— Ні, вчителько.

Сеньйорита Соня видала «пф-ф-ф-ф» та посміхнулася. Тоді я згадав мамині слова. Інколи люди, які вже не діти, замовкають не тому, що закінчили говорити. Вони замовкають, щоб не задихнутися чи щось на кшталт цього, я вже точно не пригадую. Тож вирішив мовчати і далі.

— Скажи-но, Гільермо, — вела далі вчителька, вдихаючи повітря носом так, як це робить кіт сеньйори Консуело, яка працювала консьержкою в будинку, де ми жили, перш

ніж перебралися до нинішньої квартири. — Чому ти хотів би стати Мері Поппінс?

— Тому що вона літає, вчителько.

Сеньйорита Соня видала «м-м-м-м», потім почухала лоба.

— Але ж птахи теж літають, чи не так?

— Так.

— І ти не хочеш стати птахом, правда ж? — запитала вона.

— Не хочу.

— Чому?

— Ну... якби я був птахом, я не міг би стати Мері Поппінс.

Сеньйорита Соня видихнула повітря носом. Вона більше нічого не сказала, на якусь мить запала тиша. Згодом кутики вуст учительки ледь зрушилися — й вона прочистила горло, — як інколи це робить тато.

— Розкажи-но мені більше про те, чому ти так хотів би стати Мері Поппінс, — мовила вона.

— Ну... тому, що Мері Поппінс має парасольку, яка розмовляє, і стару валізу, з якої дістає багато безкоштовних меблів... А ще вона вміє дуже швидко наводити лад у шухлядах... І в неробочий час вона живе на небі, хоча пірнає часом і в море, де повно риб та восьминогів.

— На небі?

— Так.

Учителька дуже повільно заплющила очі. Згодом скуйовдила мені волосся.

— Їльє, — вела далі вона, — ти ж розумієш, що Мері Поппінс... вигаданий персонаж?

— Звичайно.

— Хочу сказати, що вона не така, як ми.

— Так.

— Я лише хочу сказати, що Мері Поппінс — казковий персонаж. На кшталт Супермена, Гаррі Поттера, Матильди... чи Губки Боба. Вони наче існують, але насправді їх немає. Розумієш?

— Ні.

— Ну, вони не такі, як ми, тому що існують лише в нашій фантазії, — сказала сеньйорита Соня. А згодом додала: — Або поясню так: ми не можемо їх торкатися, бо вони... вигадані.

— Мері Поппінс таки існує.

— Он як?

— Так.

Сеньйорита Соня глянула на мене й ледь помітно всміхнулася.

— Тоді де вона?

— Наразі не знаю. Проте мешкає вона в Лондоні, адже там говорять англійською. Я особисто познайомився з Мері Поппінс. Це

було в серпні. На канікулах батьки повезли мене на зустріч із нею. Жила вона в театрі, разом зі своїми тваринами, там співала. А коли вистава закінчилась і всі люди розійшлися, Мері Поппінс дозволила нам зайти в її кімнату. Тоді вона багато мені розповіла.

Учителька знову торкнулася своєї родимки.

— Ага, — мовила вона. І потім запитала: — Що ж тобі розповіла Мері Поппінс?

— Це таємниця, вчителько.

Пролунав дзвінок, і це свідчило, що ми згаяли вже половину перерви. Сеньйорита Соня кинула погляд на великий годинник над дошкою.

— Ну гаразд, — сказала вона. А тоді замовкла так, наче обмірковувала щось дуже серйозне, втім за мить знову повернулася до мене. — Тепер можеш бігти у дворик. Можливо, ще встигнеш з'їсти свій бутерброд.

Поки я складав книги в шухляду та діставав із портфеля сніданок, вчителька повернулася до свого столу, сіла й узялася щось нотувати в записник.

Я ж вийшов у коридор. Назія чекала на мене біля умивальників. Коли я підійшов, взяла за руку й запитала:

— Чому ти так затримався?

— Не має значення.